

שכב"ג יקר,

טרם יבש הדם, חקירת המשטרה בעיצומה וחלק גדול מהפרטים עוד טרם הובהרו ויחד עם זאת יש אמירות שכבר אפשר וצריך לומר בפה מלא.

הרצח הסתמי של יפתח גריידי ז"ל, הוא עוד אחד מאותם אירועים שמאלצים אותנו להניח מראה אל מול החברה בה אנו חיים ולראות גם את צדדיה האפלים: זו חברה אלימה וכוחנית.

חברה שבה החזק והאלים גובר, חברה שלא מתעקשת על שיח כדרך לישוב סכסוכים ועל משא ומתן כדרך לסיום מחלוקות.

חברה שבה קללות הפכו לדרך התבטאות לגיטימית ואנשי הפשע הפכו לגיבורי תרבות טלוויזיוניים.

ולא רק שהרצח הנפשע הזה מאלץ אותנו לשים מראה אל מול החברה שלנו, הוא גם מחייב אותנו לראות בברור מה תפקידנו אל מול המציאות הזאת.

התפקיד המיידני שלנו הוא לחנך דור עם נורמות אחרות. התפקיד שלנו הוא להתעקש על שינוי חברתי שיקדם סובלנות,

סבלנות והידברות או כל פיתרון יצירתי אחר שימגר את האלימות שפשעה בחברה. אבל לא בזאת מסתכם תפקידנו. כל זה הוא

רק חלק מהשלם הכולל. רגע לפני חינוך הדור והשינוי החברתי המיוחל, חשוב שנסובב את המראה לרגע ונראה שם את עצמנו.

אותנו. מי אנחנו בתוך המכלול הזה שנקרא "החברה הישראלית"? עלינו להתבונן במראה היטב ולשאול את עצמנו שאלות

קשות ונוקבות- האם אנחנו לא אלימים? האם אין באופן שבו אנחנו מתנהגים ומדברים סממנים של אלימות? האם תרבות

הבילוי והפנאי שלנו שסובבת, לעיתים, סביב אלכוהול לא עלולה להיות זרז משמעותי לאווירה אלימה?

את סימני השאלה האלה אנחנו חייבים להציב בראש ובראשונה בפני עצמנו, אך גם בפני חברנו ומכרנו.

אלימות היא תופעה רחבה, בעלת סממנים רבים ודרכים רבות לבוא לידי ביטוי. יש מקרי קיצון, כמו הרצח של יפתח גריידי

ז"ל, הגורמים לכולנו להתעורר לרגע ולדבר בנחישות על הצורך למגר את האלימות, אבל האלימות נמצאת גם בפרטים

הקטנים. האלימות נמצאת בהתנהגות היומיומית של כולנו ובבחירות שאנחנו לוקחים: איך נפנה לחבר? איך נתנהג לאחר? עד

כמה נסיר מעצמנו אחריות למעשנו באמצעות שתיית אלכוהול? מה מניע אותנו לעשות דברים והאם יש לנו את הכלים

להתמודד עם ההשלכות של מעשנו?

את הזכות לקטר על המצב ולהיות אנשי חינוך המקדמים שינוי חברתי אמיתי, נוכל לרכוש ראשית אם אכן נתעמק בשאלות

הללו ונערוך בדק – בית פנימי אמיתי ושנית אם נעשה כל שביכולתנו לחנך את חניכנו לסובלנות ולכבוד האדם.

כאן מתחיל השינוי.

צוות האגף לחינוך.